

Arrest

**nr. 174 012 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 maart 2014 en op 22 december 2015.

1.3. Op 29 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 maart 2016 ingetrokken.

1.4. Op 26 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 mei 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse moslim geboren en getogen in het vluchtelingenkamp al-Rashadiya, te Libanon. U bent een nakomeling van 1948-vluchtelingen en in die hoedanigheid geregistreerd bij UNRWA. U behaalde een certificaat in elektrotechniek aan het 'UNRWA sibling training center' in de periode 2010-2012. U verdiende uw inkomen met name als organisator van feesten en evenementen. Aan het begin van uw middelbare school werd u lid van het "Popular Front for the Liberation of Palestina-General Command (PFLP-GC)", omdat deze organisatie heel wat sportactiviteiten organiseerde. Uw sympathie lag echter bij 'Fatah' en Abu Ammar. Na het uitbreken van de Syrische burgeroorlog begon er vanuit de PFLP-GC meer druk op haar leden te ontstaan om zich aan te sluiten bij de gewapende strijd. U moest deelnemen aan vergaderingen waar er werd gesproken over de noodzaak te leren omgaan met wapens en het broederschap met Syrië. Tegen uw zin nam u aan een viertal van deze bijeenkomsten deel. Eveneens werd duidelijk gemaakt dat men moest participeren aan een militaire training om te kunnen gaan deelnemen aan de strijd in Syrië. U moest zich melden voor een militaire training op 1 augustus 2013. U bracht uw vader op de hoogte en hij liet u verstaan dat u voor uw eigen veiligheid Libanon moest verlaten.

U verliet het kamp en nam uw intrek in de woonst van de familie in Saida. Op 4 augustus 2013 werd bij u thuis een oproepingsbrief afgeleverd door leden van het PFLP-GC. U verliet Libanon op 15 september 2013 via de internationale luchthaven van Beirut en reisde met vervalste documenten naar Duitsland. Vanuit Duitsland reisde u door naar België. U kwam diezelfde dag nog aan in België. Op 17 september 2013 wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Tijdens uw verblijf in België vernam u dat uw broer die werkzaam is voor 'Terre des Hommes', tot vijf maal toe werd ondervraagd door Hezbollah. Hij zou voor het eerst anderhalf jaar geleden zijn gearresteerd. Tijdens zijn arrestaties werd er ondermeer naar u geïnformeerd. Uw broer zou hebben verklaard dat u 'humanitair asiel' zou hebben aangevraagd in België en dat u uiteindelijk een verblijfsvergunning zou hebben gekregen op basis van uw studies.

Vervolgens vernam u dat omstreeks 21 januari 2015 een incident zou hebben plaatsgevonden net voor de apotheek van uw vader. De apotheek zou zijn geraakt door verschillende kogels en zijn beschadigd. Bij een tweede incident, u weet niet precies wanneer dit plaatsvond, werd de apotheek van uw vader andermaal geraakt door kogels.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw UNRWA-actionslip, uw UNRWA training certificaat en cijferlijst, uw UNRWA trainingsbadge, uw UNRWA Family Record, een origineel attest van de 'Lagnaa al Shabiya' (volkscomité) in verband met uw problemen, een kopie van een oproeping van het PLFP-GC, een kopie van een attest van bekendheid van het Lagnaa al Shabiya en tenslotte een kopie van een attest van het Lagnaa al Shabiya in verband met het incident bij de apotheek van uw vader.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en

onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS I, p.4,8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou u lid zijn geworden van het PFLP-GC omwille van haar sportfaciliteiten in Rashadiya, weinig overtuigend zijn. U verklaarde uit een gegoede familie te komen. Uw vader was apotheker in al Rashadiya, geaffilieerd met Fatah en zetelend in het volkscomité (CGVS I, p. 9). U stelt voorop dat u zich als kind, u zat op de lagere school, hebt aangesloten bij het PFLP-GC omdat deze organisatie een jeugdwerking had waarin zij allerlei sporten, zoals voetbal en pingpong, aanboden. Dat uw vader gezien zijn politieke achtergrond, zou hebben toegestaan dat u zich als kleine jongen zou aansluiten bij het PFLP-GC, een organisatie die geweld propageert en ageerde tegen Fatah, is dan ook weinig overtuigend te noemen.

U hiermee geconfronteerd stelt u dat uw vader hiervan niet op de hoogte was daar hij nooit veel tijd voor u had. Evenmin zou er sprake zijn geweest van sociale controle in het kamp (CGVS I, p. 9). Deze uitleg is alles behalve overtuigend te noemen. Juist gezien Rashadiya net zoals de andere Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, gedemarqueerd is, alsook gezien het gepolitiseerde klimaat in deze kampen, is het weinig geloofwaardig dat u zich zou hebben kunnen aansluiten bij het PFLP-GC zonder dat uw vader hier iets over zou hebben vernomen. U met deze bedenking geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw vader dan toch op de hoogte was, doch er niet akkoord mee ging. Dat hij gezien uw jonge leeftijd u niet zou kunnen hebben verbieden om de sportfaciliteiten van het PFLP-GC te blijven frequenteren is niet overtuigend.

Voorts werd u de vraag gesteld waarom u zich niet bij de jeugdwerking van 'Fatah'- uw sympathie lag immers bij Abu Ammar - aan zou hebben gesloten. U antwoordt op deze vraag naast de kwestie en stelt dat u nog een kind was en helemaal geen voorstander van het PFLP-GC (CGVS I, p. 9). U laat evenwel na een duidelijk beeld te schetsen waarom u net bij een organisatie als het PFLP-GC bent gaan sporten. Dit klemmt, eens te meer u uit een welvarende familie stamt en u zich ideologisch absoluut niet identificeerde met het PFLP-GC. Deze gang van zaken is allesbehalve aannemelijk en kan aldus geenszins overtuigen (CGVS I, p. 9).

Overtuigen uw verklaringen aangaande uw motieven om lid te worden van het PFLP-GC niet, evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u enige kennis van zaken zou hebben over de positie van deze organisatie in het kamp. Zo kan u niet aangeven welke allianties het PFLP-GC in Rashadiya is aangegaan met andere politieke bewegingen. Evenmin kan u aangeven hoe het PFLP-GC stond tegenover de Oslo-akkoorden. U geeft als uitleg dat u alleen algemene informatie heeft over het PFLP-GC (CGVS I, p. 12). Gezien de uitgesproken negatieve houding van het PFLP-GC ten aanzien van de Oslo-vredesakkoorden en alle politieke bewegingen die zich achter het vredesproces schaarden, mag het gezien uw betrokkenheid bij deze organisatie, frappant worden genoemd dat u hiervan niet op de hoogte bent. Frappant is ook uw bewering als zou de positie van het PFLP-GC de afgelopen jaren sterker zijn geworden in Rashadiya (CGVS II, p. 6). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat het PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het kamp. Dat u de positie van het PFLP-GC in het vluchtelingenkamp van Rashadiya niet op de juiste wijze kan duiden roept andermaal de nodige vraagtekens op omtrent uw affiliatie met deze organisatie alsook de vrees die u vooropstelt te koesteren ten aanzien van het PFLP-GC.

Verder dient er te worden gewezen op de vaststelling dat de algemene context van uw asielrelaas onwaarschijnlijk is. Het is immers bekend dat géén van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighield

met gedwongen rekrutering. Zeker voor wat betreft het uitvoeren van opdrachten van militaire aard. Er waren immers voldoende gemotiveerde kandidaten, gezien de geldelijke verloning zo niet het prestige dat met dergelijk engagement gepaard gaat. Uw relaas klemte eens te meer daar de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon aanzienlijke groepen werkloze jongeren herbergen die verstoken zijn van een toekomstperspectief. Deze jongeren laten zich vaak bij een Palestijnse fractie inlijven en volgen daarna een militaire opleiding. Het vormde evenmin een probleem om zijn engagement voor een politieke fractie stop te zetten. Geen enkele van de Palestijnse fracties reageerde met sancties of dwang tegenover leden die ermee wenselijk op te houden. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Daarnaast lijkt uw profiel ook allerm minst geschikt om te worden ingezet in de militaire strijd. U geconfronteerd met de vraag wat het PFLP-GC met ongemotiveerde strijdkrachten in Syrië hoopte te bereiken, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat het PFLP-GC haar slagkracht zou willen uitbreiden (CGVS I, p. 13). U verklaarde in dit verband eveneens dat door gedurende jaren te hebben gepingpongd in hun lokalen, u automatisch een actief lid was geworden van het PFLP-GC (CGVS I, p. 15). Gezien u beperkte kennis over het PFLP-GC alsook het gebrek aan enig engagement voor deze organisatie, kan bezwaarlijk er van uit worden gegaan dat het PFLP-GC u als een actief én overtuigd lid zou hebben beschouwd. Hoe het ook zij, er mag vanuit worden gegaan dat een groepering die aan de zijde van Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt, enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten. Uit voorafgaande kan dan ook worden geconcludeerd dat de algehele context van uw asielrelaas weinig waarschijnlijk is.

Indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan uw affiliatie met het PFLP-GC, quod non, maakt u verder op geen enkele manier aannemelijk dat u in de negatieve belangstelling zou staan van deze organisatie.

Vooreerst legt u vage verklaringen af over de wijze waarop u zou zijn gedwongen om voorafgaand aan de rekrutering, lezingen bij te wonen van het PFLP-GC. U verklaarde in dit verband niet meer te weten wanneer u voor het eerst gedwongen werd om vergaderingen van het PFLP-GC bij te wonen (CGVS I, p. 13-14). Evenmin kan u gedegen uitleggen hoe u dan wel werd verplicht om aanwezig te zijn op deze bijeenkomsten (CGVS I, p. 13). U verklaarde dat u eerst telefonisch werd gecontacteerd en indien hier geen gehoor aan werd gegeven, personen naar uw huis kwamen met de boodschap dat men aanwezig moest zijn (CGVS I, p. 13). U voorts gevraagd op welke wijze u dan precies werd verplicht komt u niet verder dan te stellen dat een militair bevel moest worden uitgevoerd (CGVS I, p. 13).

Daarenboven dient te worden aangestipt dat, gezien u verklaarde niet vrijwillig op de vergaderingen aanwezig te zijn geweest, het opmerkelijk mag worden genoemd dat het PFLP-GC, in het geval zij u daadwerkelijk zouden hebben willen rekruteren, u hiervan twee dagen op voorhand telefonisch op de hoogte zou hebben gebracht. Door op deze te wijze te handelen gaven ze u immers alle mogelijkheid om te ontsnappen aan de gedwongen rekrutering (CGVS I, p. 14). Ook het feit dat het PFLP-GC u vervolgens per brief onverbloemd op de hoogte zou hebben gebracht van uw 'desertie' is een weinig overtuigende gang van zaken (CGVS I, p. 10). Men mag toch verwachten dat deze militaire organisatie iets doortastender zou optreden tegen uw persoon mocht u werkelijk van desertie worden beticht. Enkel een brief sturen lijkt in deze context wel zeer bij het haar getrokken.

Evenmin overtuigen uw verklaringen aangaande de bemiddelingspogingen die er binnen het volkscomité zijn ondernomen. U verklaarde dat de bemiddeling zou zijn mislukt omdat de leider van het PFLP-GC niet tot een vergelijk wilde komen. U stelt dat verschillende personen inclusief uw vader zouden hebben geprobeerd te bemiddelen tussen u en het PFLP-GC. Dat het PFLP-GC zonder meer enige bemiddeling zou hebben afgeblokt is weinig overtuigend. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat het PFLPGC nauwelijks een machtsbasis had in het kamp. Dat het PFLP-GC zondermeer haar wil binnen het volkscomité zou kunnen doen gelden, is dan ook weinig overtuigend te noemen. Zeker gelet op de precaire politieke balans in het kamp. Ook deze verklaringen zijn weinig overtuigend te noemen.

Voorts dient te worden vermeld dat de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit Libanon evenmin overtuigen. U wijst in dit verband naar arrestaties van uw broer A.(...) die werkzaam is voor 'Terre des Hommes' en verschillende keren zou zijn gearresteerd en ondervraagd door Hezbollah. Tijdens zijn arrestatie zou Hezbollah naar u hebben geïnformeerd. U geeft aan dat het zou kunnen dat het PFLP-GC uw dossier zou hebben doorgegeven aan Hezbollah (CGVS II, p. 6). Dit is echter slechts een vermoeden dat u op een enkele wijze kan staven. Bezwaarlijk kunnen de problemen die uw broer

zou hebben gehad met Hezbollah, te meer gezien zijn profiel als medewerker van een internationale NGO, dan ook worden beschouwd als concrete aanwijzingen dat het PFLP-GC nog steeds in uw persoon geïnteresseerd zou zijn.

Aangaande de beschieting van de apotheek van uw vader omstreeks 21 januari 2015, stelt u dat dit incident in verband zou staan met uw problemen met het PFLP-GC. Ook dit verband kan u op geen enkele manier verduidelijken (CGVS II, p.3). U verklaarde dat er een familievete plaatsvond in de buurt van de apotheek waarbij deze zou zijn beschadigd door kogels (CGVS II, p.3). Bezwaarlijk kan uit deze verklaringen worden opgemaakt dat uw vader persoonlijk werd geviséerd, laat staan dat het PFLP-GC hier verantwoordelijk voor zou zijn. Dit blijkt eveneens uit het schrijven van het volkscomité opgesteld op 21 januari 2015. Er zou nog een tweede schietincident hebben plaatsgevonden waarbij de apotheek van uw vader werd geraakt, doch u weet niet meer wanneer, noch staat u dit met enig begin van bewijs (CGVS II, 3 en 7). Uw veronderstelling dat een derde partij telkens gebruik zou hebben gemaakt van de omstandigheden om de apotheek te beschieten is een loutere hypothese die op geen enkele wijze wordt gestaafd door uw verklaringen of middels enig begin van bewijs. U gevraagd uw veronderstelling te concretiseren, komt u niet verder dan te verklaren dat niets uit de lucht valt (CGVS II, p. 4). Het moge duidelijk zijn dat deze argumenten niet overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op deze appreciatie. Deze bevestigen immers uw identiteit en uw herkomst, elementen uit uw asielaanvraag die niet er discussie staan. In verband met het schrijven van het PFLP-GC dd. 4 augustus 2013, dient te worden verwezen naar bovenstaande motivering. Bovendien moet er op worden gewezen dat het hier slechts een kopie betreft, géén origineel stuk. Wat betreft het schrijven van het volkscomité dd. 20 september 2013, dient te worden opgemerkt dat ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit ervan. Hoewel het een officiële hoofding lijkt te hebben betreft het hier een eenvoudig handgeschreven briefje waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden nagegaan. Dit gaat ook op voor het attest van volkscomité opgesteld op 5 mei 2015. Eveneens dient in dit verband te worden verwezen naar bovenstaande motivering. Het attest van het volkscomité opgesteld op 13 mei 2015 bevestigt tenslotte uw identiteit en herkomst, elementen uit uw dossier die niet in vraag worden gesteld.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashadiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo stelde u nadrukkelijk dat de financiële situatie van uw familie zeer goed was. Uw vader bezit verschillende eigendommen. Naast jullie woning in het kamp, bezit hij een eigen apotheek die hij zelf uitbaat (CGVS I, p. 5). Daarnaast zijn jullie eigenaar van een woning in Saida die uit verschillende verdiepingen bestaat en waar de tweede en derde etage van worden verhuurd (CGVS I, p. 4). Deze woning geeft u de mogelijkheid om buiten het kamp te verblijven. Uw broers Ah.(...) en Al.(...) studeerden beiden aan de Arabische Universiteit van Beirut. Beiden hebben ook werk. Ze werken respectievelijk voor een NGO die gelieerd is aan de Europese Unie, 'Terre des Hommes', die zich bezighoudt met Syrische vluchtelingen én voor een bouwonderneming (CGVS I, p. 7). Uw zussen H.(...) en R.(...) werken respectievelijk als secretaresse voor UNRWA en als hulp bij uw vader in de apotheek, zij het tot aan haar huwelijk. Ro.(...) gaat nog naar school. U verklaarde dat uw familie ook na de instroom van Syrische vluchtelingen in het vluchtelingenkamp van Rashadiya, gemakkelijk hun plan weet te trekken op financieel gebied (CGVS II, p.7). Ofschoon uw vader wat meer op krediet verkoopt en enkele ooms wat minder werk hebben ten gevolge van de concurrentie van Syrische arbeidskrachten, is de situatie niet wezenlijk veranderd (CGVS II, p. 7). Tenslotte betaalde u 11.500 dollar voor uw reis naar België (CGVS, I, p. 11). Uit dit alles blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Libanon op een ruim netwerk van verwanten kan terugvallen die in staat zijn ook financieel voor u in te staan, én dit in geval u ondanks uw opgedane werkervaring niet onmiddellijk een job zou kunnen vinden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 4 januari 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld, sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen.

Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de

betrokken partijen, de kalmte terug. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht, stelt verzoeker ernstig gegriefd te zijn door het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij in de negatieve belangstelling van de militante groeperingen zou staan. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een originele brief van zijn broer A. E.-D., die bevestigt dat hij meerdere malen werd gearresteerd door gewapende groeperingen en dat daarbij specifiek naar hem wordt gevraagd. Zijn vrees voor vervolging omwille van zijn weigering om zich aan te sluiten is derhalve gegrond, aldus verzoeker.

Verzoeker voert daarnaast aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorbij gaat aan doorslaggevende feiten omtrent de actuele toestand van de door UNRWA geboden bescherming. Hij wijst erop dat de bescherming door de UNRWA absoluut ontoereikend is, dat de situatie recent verder is verslechterd en dat UNRWA een chronisch tekort aan budgettaire middelen heeft. Verzoeker legt een recent verslag voor van de Palestijnse mensenrechtenorganisatie Witness, waaruit blijkt dat de situatie kritiek is: huisvesting en onderwijs zijn uiterst problematisch en de gezondheidszorg wordt onbetaalbaar voor Palestijnen (zie stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift). Hij voegt hier, onder verwijzing naar stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift, aan toe dat er meer en meer protestacties plaatsvinden in de Palestijnse kampen en dat de kantoren van UNRWA recent onder druk van de bevolking dienden te sluiten. Het is volgens verzoeker dan ook duidelijk dat de bescherming door UNRWA ontoereikend is en dat hij niet uitgesloten kan worden van de toepassing van het Verdrag van Genève.

Voorts bekritiseert verzoeker het advies van de commissaris-generaal over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij formuleert zijn grieven in dit verband als volgt: *“De Commissaris-generaal motiveert hieromtrent in zijn beslissing: “Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen.”*

De verzoeker betwist dit ten stelligste.

Zoals hierboven aangetoond, is de socio-economische en veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon uiterst penibel.

De verzoeker legt ook een originele verklaring voor van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie PLO, met vertaling door een beëdigd vertaler, waaruit blijkt dat de verzoeker van geen enkele bijstand of dienstverlening kan genieten (stuk 5).

De steun door UNRWA is ontoereikend, en de leef- en werkomstandigheden zijn barslecht.

Het is duidelijk dat een terugkeer voor de verzoeker een bijzonder groot risico op een onmenselijke en vernederende behandeling zou betekenen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het vereiste advies overeenkomstig art. 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet uiterst summier is, en niet voldoet aan de motiveringsplicht.

*De uitdrukkelijke **motiveringsplicht** zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering dat “nergens uit de verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen” is allesbehalve afdoende.

De verzoeker heeft in zijn gehoren meermaals aangegeven dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen uiterst penibel is. Bij het begin van het tweede gehoor, op 22/12/2015, gaf de verzoeker bovendien aan dat de situatie enorm verslechterd is.

Het is de verzoeker een raadsel waarom er nergens uit diens verklaringen kan worden afgeleid dat er ernstige problemen zijn, waarom diens verklaringen volgens de Commissaris-generaal niet volstaan om de problemen aan te tonen, en waarom de Commissaris-generaal kon besluiten dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het komt de Commissaris-generaal toe om op een afdoende wijze de verklaringen van de verzoeker in rekening te brengen, en – rekening houdend met de meest actuele gegevens – aan te tonen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het heeft er alle schijn van dat de Commissaris-generaal zich met een summiere en in algemene termen opgestelde motivering op een haastige manier in regel wilde stellen met de wettelijke verplichting ex. art. 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, er werd immers reeds een eerste beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op datum van 29/01/2016 (zie stuk 6). In deze beslissing was het vereiste advies ex. art. 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet opgenomen. Tegen deze beslissing werd een verzoekschrift tot hoger beroep ingediend, waarop de beslissing op 24/03/2016 door de Commissaris-generaal werd ingetrokken (zie stuk 7).

Op datum van 26/04/2016 werd dan een nieuwe beslissing genomen – de bestreden beslissing – waarin de voormelde summiere motivering is opgenomen.

In elk geval voldoet de motivering geenszins aan de geest van het ingeroepen wetsartikel.”

Tot slot betwist verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Volgens verzoeker is het onmogelijk om via de Libanese ambassade te Brussel een nieuw reisdocument te bekomen en worden de aanvragen er niet behandeld. Integendeel, Palestijnse vluchtelingen die terugkeren worden door de

Libanese autoriteiten gearresteerd aangezien ze illegaal het land verlieten. Dit wordt bevestigd door de Palestijnse mensenrechtenorganisatie Witness in haar verslag (zie stuk 3). Daarnaast is het volgens verzoeker van belang dat hij geen nationaliteit heeft en op het punt staat om als staatloze te worden erkend. Verzoeker diende bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge een verzoekschrift in tot het bekomen van de erkenning als staatloze (rolnr. 15/1113/B). Het Openbaar Ministerie legde dienaangaande een kennelijk positief advies neer (zie stuk 8). De pleitzitting vond plaats op 23/05/2016 (zie stuk 9). Een uitspraak mag op korte termijn verwacht worden. Vanzelfsprekend zal de Libanese ambassade hem geen reisdocument afleveren wanneer zijn staatloosheid erkend is, aldus nog verzoeker.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een onvertaalde brief van verzoekers broer dd. 15 februari 2016, een verslag van Palestinian Association for Human Rights (Witness) dd. 23 februari 2016, een aantal krantenartikelen betreffende de sluiting van UNRWA-kantoren dd. januari – februari 2016, een verklaring van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie PLO dd. 24 februari 2016 met vertaling in het Nederlands, de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 29 januari 2016 en de beslissing tot intrekking van deze beslissing, het advies van het openbaar ministerie aangaande verzoekers staatloosheid dd. 7 april 2016 en de oproeping voor de pleitzitting in verband met de staatloosheid.

2.2.2. Op 19 augustus 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten daar (1) zijn verklaringen als zou hij lid zijn geworden van het PFLP-GC omwille van haar sportfaciliteiten in Rashadiya weinig overtuigend zijn daar zijn vader geaffilieerd was met Fatah en zetelde in het volkscomité zodat het weinig overtuigend te noemen is dat zijn vader, gezien zijn politieke achtergrond, zou hebben toegestaan dat hij zich als kleine jongen zou aansluiten bij het PFLP-GC, een organisatie die geweld propageert en ageerde tégen Fatah en het evenmin overtuigend is dat zijn vader hem, gezien zijn jonge leeftijd, niet zou hebben kunnen verbieden om de sportfaciliteiten van het PFLP-GC te blijven frequenteren, en hij nalaat een duidelijk beeld te schetsen waarom hij net bij een organisatie als het PFLP-GC is gaan sporten, temeer hij uit een welvarende familie stamt en hij zich ideologisch absoluut niet identificeerde met het PFLP-GC doch zijn sympathie bij Abu Ammar lag, (2) uit zijn verklaringen blijkt dat hij evenmin enige kennis van zaken zou hebben over de positie van het PFLP-GC in het kamp, hetgeen andermaal de nodige vraagtekens oproept omtrent zijn affiliatie met deze organisatie alsook de vrees die hij vooropstelt te koesteren ten aanzien van het PFLP-GC, (3) géén van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighield met gedwongen rekrutering, zeker voor wat betreft het uitvoeren van opdrachten van militaire aard, en het evenmin een probleem vormde om het engagement voor een politieke fractie naderhand stop te zetten, (4) zijn profiel allerm minst geschikt lijkt om te worden ingezet in de militaire strijd, temeer er mag vanuit gegaan worden dat een groepering die aan de zijde van Hezbollah, Iraanse strijders en het Syrische regime strijdt enkel beroep doet op gemotiveerde strijdkrachten, (5) hij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat hij in de negatieve belangstelling zou staan van het PFLP-GC daar hij vage verklaringen aflegt over de wijze waarop hij zou zijn gedwongen om voorafgaand aan de rekrutering lezingen bij te wonen van het PFLP-GC, het opmerkelijk mag worden genoemd dat het PFLP-GC, in het geval zij hem daadwerkelijk zouden hebben willen rekruteren, hem hiervan twee dagen op voorhand telefonisch op de hoogte zou hebben gebracht en hem aldus alle mogelijkheid gaven om te ontsnappen aan de gedwongen rekrutering, ook het feit dat het PFLP-GC hem vervolgens per brief onverbloemd op de hoogte zou hebben gebracht van zijn ‘desertie’ een weinig overtuigende gang van zaken is daar men mag verwachten dat deze militaire organisatie iets doortastender zou optreden tegen zijn persoon mocht hij werkelijk van desertie worden beticht en zijn verklaringen aangaande de bemiddelingspoging die er binnen het volkscomité zijn ondernomen evenmin overtuigen daar het PFLP-GC nauwelijks een machtsbasis had in het Rashadiya-kamp zodat

het weinig overtuigend te noemen is dat het PFLP-GC zonder meer haar wil binnen het volkscomité zou kunnen doen gelden, (6) het feit dat zijn broer A., die werkzaam is voor 'Terre des Hommes', verschillende keren zou zijn gearresteerd en ondervraagd door Hezbollah bezwaarlijk kan worden beschouwd als een concrete aanwijzing dat het PFLP-GC nog steeds in zijn persoon geïnteresseerd zou zijn, temeer zijn bewering dat Hezbollah tijdens de arrestatie van zijn broer naar hem heeft geïnformeerd en zijn stelling dat het zou kunnen dat het PFLP-GC zijn dossier zou hebben doorgegeven aan Hezbollah slechts een vermoeden betreft dat hij op geen enkele wijze kan staven en (7) hij op geen enkele manier het verband tussen de beschieting van de apotheek van zijn vader omstreeks 21 januari 2015 en zijn problemen met het PFLP-GC kan verduidelijken, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij anno 2016 nog steeds indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn een ander licht te werpen op voorgaande appreciatie, zoals wordt toegelicht, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 april 2016 (CG nr. 1316419), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij

omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij door zijn nalaten om deel te nemen aan een militaire training geïnteresseerd zou worden door het PFLP-GC.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij onderneemt immers niet de minste poging om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen doch verwijst slechts naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde schrijven van zijn broer A., die bevestigt dat hij meerdere malen werd gearresteerd door gewapende groeperingen en dat daarbij specifiek naar verzoeker wordt gevraagd. De Raad merkt te dezen vooreerst op dat de brief van verzoekers broer, in tegenstelling tot wat wordt vooropgesteld in het verzoekschrift, niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook kan aan een verklaring van verzoekers broer bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden verleend en is een dergelijk stuk aldus niet van dien aard om afbreuk te doen aan de overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt uiteengezet: *“Voorts dient te worden vermeld dat de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit Libanon evenmin overtuigen. U wijst in dit verband naar arrestaties van uw broer A.(...) die werkzaam is voor ‘Terre des Hommes’ en verschillende keren zou zijn gearresteerd en ondervraagd door Hezbollah. Tijdens zijn arrestatie zou Hezbollah naar u hebben geïnformeerd. U geeft aan dat het zou kunnen dat het PFLP-GC uw dossier zou hebben doorgegeven aan Hezbollah (CGVS II, p. 6). Dit is echter slechts een vermoeden dat u op een enkele wijze kan staven. Bezwaarlijk kunnen de problemen die uw broer zou hebben gehad met Hezbollah, te meer gezien zijn profiel als medewerker van een internationale NGO, dan ook worden beschouwd als concrete aanwijzingen dat het PFLP-GC nog steeds in uw persoon geïnteresseerd zou zijn.”*

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker evenmin enig verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden problemen met het PFLP-GC.

Het geheel van de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 4 maart 2016 toegevoegd

aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt met de loutere bewering dat het onmogelijk is om via de Libanese ambassade te Brussel een nieuw reisdocument te bekomen en dat de aanvragen er niet worden behandeld geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Verzoekers bewering wordt overigens tegengesproken door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarin het volgende te lezen valt: *"Op 3 februari 2016 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. Bij dit telefonisch onderhoud bevestigde de consulaire medewerker dat in februari 2016 de procedure als vanouds is. Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten kunnen zonder problemen naar Libanon terugkeren. De bij de DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen hun reisdocument verlengen of vernieuwen via de ambassade. Zij die over een UNRWA-kaart beschikken, hebben recht op een reisdocument dat drie jaar geldig is. Zij die bij de DAPR geregistreerd zijn maar niet over een UNRWA-kaart beschikken hebben recht op een één jaar geldig reisdocument. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige Libanese identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon. Het is deze dienst die over de aanvraag voor het bekomen van reisdocumenten beslist. De oorlog in Syrië en massale influx van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië heeft hier geen*

invloed op. Beide staan volledig los van elkaar. Ook in het geval van verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, wordt volgens de consulaire medewerker de aanvraag voorgelegd aan de *Sûreté Générale* in Libanon en meestal wordt een reisdocument uitgereikt wanneer men in het bezit is van Libanese reisdocumenten. Het consulaat benadrukt dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en ze zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. Over het algemeen stellen zich volgens het consulaat evenwel geen problemen.

Het (duurdere) vijf jaar geldige reisdocument voor Palestijnse (UNRWA-) vluchtelingen wordt volgens de consulaire medewerker momenteel niet meer uitgevaardigd. De ambassade reikt nog louter het drie jaar geldige reisdocument uit aangezien de Libanese autoriteiten binnen een paar jaar plannen te voorzien in nieuwe machineleesbare reisdocumenten, conform de internationale vereisten. In uitzonderlijke gevallen (dringende gevallen) wordt een aanvraag tot *laissez-passer* voorgelegd aan de *Sûreté Générale*." (COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" d.d. 4 maart 2016, p. 8).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij op het punt staat om als staatloze te worden erkend en dat de Libanese ambassade hem vanzelfsprekend geen reisdocument zal afleveren wanneer zijn staatloosheid erkend is, benadrukt de Raad dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 geen automatisch verblijfsrecht verleent op basis van een loutere erkenning als staatloze. Uit het loutere feit dat verzoeker geen nationaliteit heeft kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf zou verloren zijn of er niet langer zou worden toegelaten. Verzoeker toont dit evenmin op enigerlei wijze aan.

Waar verzoeker ten slotte nog aanhaalt dat Palestijnse vluchtelingen die terugkeren door de Libanese autoriteiten worden gearresteerd aangezien ze illegaal het land verlieten en hij in dit verband verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verslag van de Palestijnse mensenrechtenorganisatie Witness, dient erop gewezen dat deze informatie wordt gerelativeerd door de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waar de Raad het volgende leest: *"Een Palestijn wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kan een verlenging of vernieuwing aanvragen op de ambassade. De ambassade zal dit voorleggen aan de Sûreté Générale in Libanon. Indien de persoon strafrechtelijke problemen kende of beschouwd wordt als veiligheidsrisico in Libanon kan de aanvraag geweigerd of bemoeilijkt worden of kan hem gevraagd worden zich na binnenkomst in Libanon aan te bieden bij de Sûreté Générale. (...) Op de vraag of een illegale uitreis uit Libanon een probleem stelt bij terugkeer gaf de Sûreté Générale tegenstrijdige informatie aan de beleidsmedewerker van PHRO. Eén ambtenaar stelde dat dit geen probleem vormt. De andere stelde dat die persoon bij terugkeer naar alle waarschijnlijkheid zal ondervraagd worden en tot drie dagen kan vastgehouden worden. (...) Terugkerende Palestijnen kunnen bij aankomst aan een ondervraging onderworpen worden, zeker wanneer zij in het bezit zijn van een laissez-passer, maar als de Palestijn in kwestie geen misdrijven begaan heeft, wordt hij volgens IOM tot het grondgebied toegelaten."* (COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" d.d. 4 maart 2016, p. 9-10). Dat terugkerende Palestijnen mogelijks maximaal een paar dagen worden vastgehouden met het oog op ondervraging kan bezwaarlijk leiden tot het besluit dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van oktober 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting,

enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels waaruit moet blijken dat UNRWA een chronisch tekort aan budgettaire middelen heeft, dat de situatie kritiek is, dat huisvesting en onderwijs uiterst problematisch zijn, dat de gezondheidszorg onbetaalbaar wordt voor Palestijnen, dat er meer en meer protestacties plaatsvinden in de Palestijnse kampen en dat de kantoren van UNRWA recent onder druk van de bevolking dienden te sluiten. Uit deze door verzoeker bijgebrachte informatie, die geen betrekking heeft op de situatie in het vluchtelingenkamp Rashidiyah, kan evenwel niet worden besloten dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Ook met de loutere stelling dat *“de bescherming door de UNRWA absoluut ontoereikend is, en dat de situatie recent verder is verslechterd”* toont verzoeker geenszins aan de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *“om welke reden ook is opgehouden te bestaan”*. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Dit blijkt overigens tevens uit het door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van de PLO, waarin wordt bevestigd dat hij geen enkele financiële bijstand of dienstverlening geniet. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidiyah verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en Rashidiyah in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zo stelde u nadrukkelijk dat de financiële situatie van uw familie zeer goed was. Uw vader bezit verschillende eigendommen. Naast jullie woning in het kamp, bezit hij een eigen apotheek die hij zelf uitbaat (CGVS I, p. 5). Daarnaast zijn jullie eigenaar van een woning in Saida die uit verschillende verdiepingen bestaat en waar de tweede en derde etage van worden verhuurd (CGVS I, p. 4). Deze woning geeft u de mogelijkheid om buiten het kamp te verblijven. Uw broers Ah.(...) en Al.(...) studeerden beiden aan de Arabische Universiteit van Beirut. Beiden hebben ook werk. Ze werken respectievelijk voor een NGO die gelieerd is aan de Europese Unie, ‘Terre des Hommes’, die zich bezighoudt met Syrische vluchtelingen én voor een bouwonderneming (CGVS I, p. 7). Uw zussen H.(...) en R.(...) werken respectievelijk als secretaresse voor UNRWA en als hulp bij uw vader in de apotheek, zij het tot aan haar huwelijk. Ro.(...) gaat nog naar school. U verklaarde dat uw familie ook na de instroom van Syrische vluchtelingen in het vluchtelingenkamp van Rashadiya, gemakkelijk hun plan weet te trekken op financieel gebied (CGVS II, p.7). Ofschoon uw vader wat meer op krediet verkoopt en enkele ooms wat minder werk hebben ten gevolge van de concurrentie van Syrische arbeidskrachten, is de situatie niet wezenlijk veranderd (CGVS II, p. 7). Tenslotte betaalde u 11.500 dollar voor uw reis naar België (CGVS, I, p. 11). Uit dit alles blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Libanon op een ruim netwerk van verwanten kan terugvallen die in staat zijn ook financieel voor u in te staan, én dit in geval u ondanks uw opgedane werkervaring niet onmiddellijk een job zou kunnen vinden.”* Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in Libanon brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en

elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de penibele levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en naar de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

In de mate verzoeker ter terechtzitting onder verwijzing naar de COI p. 31-32 stelt dat er problemen zijn met de UNRWA, dat hun hulp en steun verminderd zal worden en dat daardoor bepaalde kantoren gesloten werden omdat hun beslissing resulteerde in protesten, repliceert verwerende partij dat dit een tijdelijke situatie betrof en de onrust is weggeëbd. De Raad leest in de COI dienaangaande dat de spanningen daalden nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en de UNRWA. Verzoeker toont met een aantal krantenartikelen van januari/februari 2016 waarin inderdaad gewag gemaakt wordt van spanningen tussen UNRWA en de Palestijnse vluchtelingen en een aantal kantoren gesloten werden, niet aan dat de UNRWA geen hulp meer biedt omdat de spanningen dit nog altijd verhinderen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 4 januari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en de op 19 augustus overgemaakte COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast.

Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde

conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. In de mate verzoeker meent dat het door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verstrekte advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet voldoet aan de motiveringsplicht, dient te worden vastgesteld dat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf gaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

De commissaris-generaal wijst er in zijn advies bovendien op dat, gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing, geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten en dat er, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er voor burgers in zijn land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS